

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασιλίας

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΑΙ ΘΥΣΙΑΣ

Πυροσβέστες στις επάλξεις

Οι ανηλέπτες και χωρίς φραγμό πυρκαγιές φέτος, ανέδειξαν για άλλη μια φορά τις αναμφισβήτητες αρετές των Αυστραλών όταν κινδυνεύει η πατρίδα, ή ο γείτονας. Στη σύντομη ιστορία της Αυστραλίας έχουν γραφεί χρυσές σελίδες ηρωισμού με το αίμα των παιδιών της στη χώρα τους και σε άλλες πατρίδες όπου άφησαν τη τελευταία τους πνοή θυσία στην ελευθερία και δημοκρατία, αλλά και μαχόμενοι για να προστατέψουν ζωές και περιουσίες από πυρκαγιές και πλημμύρες. Όπως τους δύο εθελοντές πυροσβέστες Geoffrey Keaton και Andrew O'Dwyer που σκοτώθηκαν μερικές ημέρες πριν τα Χριστούγεννα μαχόμενοι τις φλόγες και αφήνοντας ορφανά τα νήπια παιδιά τους. Δύο αυθεντικοί ήρωες με

τις κίτρινες στολές, που αντί να μείνουν στα σπίτια τους και να παίζουν με τα παιδάκια τους στο δροσερό περιβάλλον, προτίμησαν να παλαίσουν μέρα - νύχτα τις πυρκαγιές μέχρι τον φρικιαστικό θάνατό τους.

Οι πυροσβέστες στην Αυστραλία αντιμετωπίζουν τις πρωτοφανείς σε ένταση ανεξέλεγκτες πυρκαγιές με απaráμιλλο σθένος και χωρίς διάλειμμα για να σώσουν ζωές και περιουσίες συνανθρώπων τους, χάνοντας πολλές φορές το δικό τους σπίτι και κάποτε την ίδια τη ζωή τους.

Ευτυχώς, η κοινωνία μας αναγνωρίζει τις θυσίες των πυροσβεστών της και το δείχνει με κάθε τρόπο αγάπης για τους ήρωές της. Το έθνος τους ευγνωμονεί.

TO ALL FIRE fighters
IN AUSTRALIA

WE THANK YOU

ΓΙΑ ΝΑ ΘΥΜΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ

Τα πρώτα μου Χριστούγεννα στην Αυστραλία τού 1957

Τα πρώτα μας Χριστούγεννα στην Αυστραλία το 1957 η οικογένειά μου γιόρτασε με ανάμεικτα αισθήματα μόλις τρεις μήνες μετά την άφιξή μας στο Αντελάιτ, για πρώτη φορά μακριά από συγγενείς και φίλους που έμειναν πίσω στην Αλεξάνδρεια. Η μητέρα μου ήταν ευτυχισμένη στην αγκαλιά της μεγαλύτερης αδελφής της, θείας Αννίκας, ύστερα από 40 χρόνια μακριά της και δεν χόρταινε τη συντροφιά της, ο πατέρας μου ήταν ευτυχής επειδή στα 47 του χρόνια και μετανάστης που δεν γνώριζε τη γλώσσα εργαζόταν στην μεγαλύτερη εφημερίδα τού Αντελάιτ και τα δυο μικρότερα αδέρφια μου προσπαθούσαν να προσαρμοστούν στη νέα κατάσταση.

Εγώ ήμουν η εξαίρεση επειδή θα προτιμούσα να σταδιοδρομήσω στην Ελλάδα, αλλά το 1957 ήταν αδύνατο, όμως δεν ήμουν ευτυχισμένος στην Αυστραλία και όλα μου έφταιγαν, το κρέας μου βρωμούσε, οι ντομάτες ήταν ανούσιες, η ζέση ήταν ανυπόφορη και είναι δυνατόν Χριστούγεννα καλοκαιριάτικα χωρίς να κτυπήσει η πόρτα για να μάς πουν τα κάλαντα;

Όταν σαν ενωμοτάρχης πρόσκοπος στην Αλεξάνδρεια, ένα από τα καθήκοντά μου ήταν να συνοδεύω οικοτρόφους τού Κανισκέρειου Ορφανοτροφείου, που τα Χριστούγεννα κτυπούσαμε πόρτες για να ψάλλουν τα παιδιά κάλαντα στον επίσημο έρανο για το Ίδρυμα. Ήταν μια σπάνια εμπειρία η πολύωρη συναστροφή μου με τα παιδιά που μεγάλωναν χωρίς γονιούς και είχαν δικούς τους κωδικούς συμπεριφοράς. Κυριολεκτικά γλεντούσαν το ανέβα - κατέβα κιλάδες σκαλοπάτια και όταν το δώρο σε κάποιο σπίτι ήταν μεγάλο χρηματικό ποσό, το θεωρούσαν δικό τους κατόρθωμα, όπως ο μπόμπρας που ζητούσε μερδικό σε... είδος.

«Πρόσκοπα, θα μάς αγοράσεις παγωτό γιατί έχουμε μαζέψει πολλές λίρες;», ή «Πρόσκοπα θα φάμε σε εστιατόριο σήμερα που έχουμε λεφτά;»

Αλλά τί σας λέω τώρα για την Αλεξάνδρεια, αφού θέμα μου είναι η Αυστραλία και τα πρώτα μου Χριστούγεννα με ζέση; Για να πάρετε μια ιδέα οι νέοι και να θυμηθείτε τα παλιά οι συνομιληκοί μου, η Αυστραλία το 1957 δεν είχε καμμία σχέση με τη σημερινή Αυστραλία, όπως η Ελλάδα και η Ευρώπη τού 1957 δεν είχαν καμμία σχέση με το σήμερα. Πρωθυπουργός ήταν τότε ο Ρόμπερτ «Μπομπ» Μένζις, ένας συντηρητικός κάργα αντικομμουνιστής και λάτρης της μοναρχίας, αλλά από αυτούς τους συντηρητικούς με κοινωνική συνείδηση που θα τη ζήλευαν πολλοί σοσιαλιστές αέρα

κοπανιστού. Το 1957 οι εργαζόμενοι βλέπαμε τους μισθούς μας ν' αυξάνονται κάθε τρεις μήνες ανάλογα με το κόστος ζωής, στα νοσοκομεία πάντα υπήρχε ένα κρεβάτι γι' αυτούς που το χρειάζονταν, οι μητέρες εισέπραταν ένα μηνιαίο επίδομα για κάθε παιδί που γεννούσαν, τα καταστήματα έκλειναν το Σάββατο μεσημέρι για να μπορούν οι οικογένειες ν' απολαμβάνουν δραστηριότητες όπως τον εκκλησιασμό, μια εκδρομή, έναν αγώνα ποδοσφαίρου και στο Αντελάιτ τουλάχιστον μπορούσες ν' αγοράσεις σπίτι χωρίς προκαταβολή. Η Αυστραλία ήταν στη 10η θέση στο κατάλογο εθνικού πλούτου, οι μεγάλες επιχειρήσεις δεν ζητούσαν μείωση τού φόρου εισοδήματος από το 49% τότε, ο πληθυσμός της ήταν μόνο 9.637.408 κάτοικοι και ο αριθμός των Ελλήνων ήταν γύρω στις 70.000.

Σήμερα, ύστερα από πολλά χρόνια συνεχούς οικονομικής ανάπτυξης, η Αυστραλία έχει υποχωρήσει στην 14η θέση στον κατάλογο εθνικού πλούτου, οι εργαζόμενοι έχουν ξεχάσει πότε αυξήθηκε ο μισθός τους τελευταία

φορά, τα καταστήματα ανοίγουν επτά ημέρες και νύχτες πολλές φορές επανδρωμένα από μάνες και πατέρες που έχουν ανάγκη τα χρήματα της υπερωρίας, αν δεν έχεις πλούσιο γονιό -όπως συμβούλεψε τους νέους ο Μάλκολμ Τέρνμπουλ- η αγορά σπιτιού είναι όνειρο απατηλό, οι γυναίκες αναβάλουν την γέννηση τού πρώτου παιδιού μέχρι να συγκεντρώσουν την προκαταβολή για σπίτι και η κοινωνία αντιμετωπίζει μεγάλα προβλήματα με την φροντίδα ηλικιωμένων, την υγεία και την παιδεία που δεν μπορεί ν' ανταγωνιστεί άλλες χώρες με τέλεια εκπαιδευτικά συστήματα, ενώ οι επιχειρήσεις απαιτούν μείωση τού φόρου τους στο 25%, περίπου το ήμισυ που πλήρωναν το 1957, φυσικά για το... καλό μας!

Δυστυχώς, σήμερα η Αυστραλία χρειάζεται επειγόντως έναν Μένζις ή έναν Ουίτλαμ για ν' αποκτήσει ξανά την αίγλη μιάς χώρας σύγχρονης που προστατεύει τον πολίτη, τον εκπαιδεύει και του προσφέρει ένα αξιοπρεπές βιοτικό επίπεδο.

Καλά Χριστούγεννα!

Ανάγωγα

Εγγραψε ο Τάσος Παππάς στην Εφημερίδα των Συντακτών: «Εμείς μειώνουμε τους φόρους στις επιχειρήσεις, απλοποιούμε το επιχειρηματικό περιβάλλον... οι δικές σας υποχρεώσεις είναι να μεγαλώσουν οι ελληνικές επιχειρήσεις... είναι επιβεβλημένο να επενδύσετε σε ανθρώπινο δυναμικό». Αυστηρό μήνυμα του πρωθυπουργού στον ΣΕΒ. Οι βιομήχανοι τρόμαξαν με την επίθεση που θύμισε Ροβειοπέρο. Σκέφτονται

Ακόμη ένα:

Σε ένα τρελοκομείο σκέφτηκαν οι τρελοί να παίξουν ποδόσφαιρο. Έφτιαξαν λοιπόν δύο ομάδες, η μία με κίτρινες μπλούζες και η άλλη ομάδα με πράσινες μπλούζες. Άρχισαν να τρέχουν πάνω κάτω ώσπου πέρασε ένας από τους ψυχιάτρους και ρώτησε έναν απ'αυτούς: «Τι κάνετε εδώ πέρα όλοι μαζεμένοι;» «Παίζουμε ποδόσφαιρο.» «Ποδόσφαιρο; Και η μπάλα πού είναι;» «Ε καλά, δεν παίζουμε και για πρωτάθλημα!»

να βγουν στην παρανομία και να ξεκινήσουν αντάρτικο. Η ασική τάξη της χώρας σε νέες επαναστατικές περιπέτειες. Εμπρός της Γης οι κολασμένοι.

Καλό!

Δεν απάντησα σε δύο κλήσεις της μάνας μου και τώρα έχω ένα ελικόπτερο πάνω από το σπίτι